

Parannus ja Jumalan armo

Luuk. 15:11-24

11. Vielä Jeesus sanoi: "Eräällä miehellä oli kaksi poikaa.

12. Nuorempi heistä sanoi isälleen: 'Isä, anna minulle se osa omaisuudesta, joka kuuluu minulle.' Niin isä jakoi omaisuutensa poikien kesken.

13. Muutaman päivän kuluttua nuorempi pojista kokosi kaiken, mitä omisti, ja matkusti kaukaiseen maahan. Siellä hän tuhlausi koko omaisuutensa viettäen paheellista elämää.

14. Kun hän oli tuhlannut kaiken, tuli siihen maahan ankara nälänhätä, ja hän alkoi kärsiä puutetta.

15. Silloin hän lyöttäytyi erään sen maan kansalaisen seuraan, ja tämä lähetti hänet tiluksilleen sikoja paimentamaan.

16. Hän olisi halunnut ravita itsensä palkohedelmillä, joita siat söivät, mutta niitäkään ei kukaan hänelle antanut.

17. Silloin hän meni itseensä ja sanoi: 'Kuinka monella minun isäni palkkalaisella on yllin kyllin leipää, mutta minä kuolen täällä nälkään!

18. Minä nousen ja menen isäni luo ja sanon hänelle: Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi.

19. En ole enää sen arvoinen, että minua kutsutaan pojaksesi. Tee minut yhdeksi palkkalaisistasi.'

20. Niin hän nousi ja lähti isänsä luo. Kun hän vielä oli kaukana, hänen isänsä näki hänet ja tunsu sääliä. Isä juoksi häntä vastaan, sulki hänet syliinsä ja suuteli häntä hellästi.

21. Poika sanoi hänelle: 'Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi. En ole enää sen arvoinen, että minua kutsutaan pojaksesi.'

22. Mutta isä sanoi palvelijoilleen: 'Tuokaa nopeasti parhaat vaatteet ja puukekaa hänet niihin, pankaa sormus hänen sormeensa ja kengät hänen jalkaansa.

23. Tuokaa syöttövasikka ja teurastakaa se. Nyt syödään ja iloitaan!

24. Sillä tämä minun poikani oli kuollut mutta heräsi eloon! Hän oli kadonnut, mutta nyt hän on löytynyt!' Ja he aloittivat ilonpidon.

Stressi ja sairaudet

Valmistellessani saarnaa kärsin jatkuvista kivuista, jotka johtuvat stressistä. Stressihän on lihasten jännitystilaa, joka jää päälle. Stressi on tarpeellista työn teossa ja arkielämässä, jotta pääsisimme hyviin tuloksiin. Mutta työsuorituksen tai ponnistuksen jälkeen lihasten pitäisi päästä vapautumaan jännityksestä. Jatkuva lihasjännitys aiheuttaa kipua varsinkin sisäelimissä kuten vatsassa ja suolistossa. Jatkuvana tilana se johtaa psykosomaattisiin sairauksiin. Tätä kirjoittaessani (1987) olen itse kärsinyt sellaisista enemmän tai vähemmän jo noin kymmenen vuotta.

Niin sanottuihin tavallisiin sairauksiin suhtaudumme niin kuin ne olisivat väistämättömiä. Hyväksymme, ettemme voi itse itseämme parantaa. Koska psykosomaattiset sairaudet johtuvat siitä, että jokin elämäntavoissamme on pielessä, suhtaudumme niihin helposti, että meidän tulee voida korjata elintapamme ja siten parantaa itseämme sairaudesta. Tällainen vaatimus omasta sydämestämme ja ympäriltämme vie meidät usein entistä pahemmin stressiin ja pahentaa tilaamme entisestäänkin.

Tuhlaajapoikavertaus

Lukiessani tuhlaajapoikavertaus Herra puhui minulle tästä: "Et sinä kykene itseäsi parantamaan, oli sairautesi laatu mikä tahansa. Eikä sinun tarvitsekaan. Saat tulla luokseni sellaisena kuin olet." Herra ottaa meidät vastaan juuri sellaisina kuin olemme. Kaikki tämä pätee vielä enemmän suhteessamme synteihimme ja syntisyyteemme. Emme voi auttaa itseämme, mutta meillä on Herra, joka on tullut

armahtamaan syntisiä ja parantamaan sairauksia. Saamme juuri sellaisina kuin olemme, juuri niine ongelminemme ja synteinemme, joita meillä on, käydä Herran luo. Herra ottaa vastaan niitä, jotka ovat omasta syystä kärsimässä synneistään ja Hän tekee meidät uudeksi. Saamme käydä Herran luokse sellaisena kuin olemme, tosiasiat tunnistaen ja tunnustaen, mutta Herra ei jätä meitä sellaiseksi vaan antaa meille avun ja uuden elämän.

Vertauskolmikko

Tuhlaajapoikavertaus on osa koko luvun 15 käsittävää kolmen vertauksen kokonaisuutta, joissa on kysymys pyhän kolminaisen Jumalan ilosta.

(<http://www.pihkala.net/Saarnat/Luuk15&1-32Armahtajanllo.pdf>)

Ensimmäisessä osassa Jeesus kuvataan Hyvänä Paimenena, joka kulkee meidän tiemme etsiessään meitä synnin tähden eksyksiin joutuneita. Hän ottaa syntimme ja kantaa niiden rangaistuksen Golgatan ristillä. Löydettyään eksyneen Hän iloitsee taivaan enkelien kanssa yhdestä ihmisestä, joka tekee parannuksen.

Toisessa osassa kadonnutta hopearahaa etsivä nainen kuvaa Pyhää Henkeä, joka Jumalan sanan välityksellä etsii ihmisiä pelastukseen. Hän riemuitsee yhdestä Jumalan luokse kääntyneestä. Kolmannessa osassa kuvataan Isän Jumalan iloa, kun tuhlaaja palaa Pyhän Hengen parannukseen taivuttamana kotiin ja Hänen suruaan, kun ihminen ei tunnusta Hänen rakkauttaan.

Kaikki kolme vertausosiota Jeesus puhui erityisesti ihmisille, jotka arvostelivat Jeesusta siitä, että Hän otti vastaan monella tavalla syntisiä ihmisiä. Tekstimme jälkeinen isoveljen osuus, jota emme nyt tarkastele, oli erityisesti osoitettu näille. Vertaus-ten tarkoitus oli osoittaa heille, että omassa farisealaisuudessaan ja hyveellisyydessään he eivät vähääkään ymmärtäneet, miten syvä on Jumalan rakkaus syntisiä kohtaan ja miten suuri ilo Hänellä on, kun yksikin syntinen kääntyy ja palaa Herran luo.

Synnin kolme vaihetta

Tuhlaajapojan tiellä näkyy synnin kolme eri vaihetta. (12-16) Ensivaiheessa hän halusi päästä vapaaksi kaikkinaisista kahleista ja rajoituksista. Hän tahtoi itsenäistyä ja vapautua isästään. Hän kuvitteli vapauden koittavan, kun hän pääsisi mahdollisimman kauas pois. Hänen ajatteluaan kuvaisi ehkä ilmaisu: ”Elämä on lyhyt, otetaan siksi ilo irti elämästä!” Kuolema ja iankaikkisuus torjutaan mielestä ja heittäydytään hetken nautintoihin. Kuohuttavaan syntiin sisältyy suloisuuden houkutus.

Jokainen vertauksen lukenut myöntää, että tuhlaajapoika teki syntiä ja väärin, kun hän piittaamatta isänsä tunteista vaati tältä perinnön, vaikka isä yhä eli. Hänen elämäntapaansa tuhlaten saamansa rahat porttoloissa ei myöskään voi mitenkään puolustaa, se oli aitoa synnin harjoittamista.

Lopulta kun kaikki isältä saatu loppui. Synnintekemisenkin tekee mahdolliseksi vain se hyvä, minkä ihmiset saavat Jumalalta. Mutta mahdollisuutemme ovat rajoitetut synnin harjoittamisessakin. Synnin hirvittävyys alkaa tulla esiin sen seurauksissa, joita ovat tyhjyyden tunne, tuska, pelko, viha, masennus ja epätoivo. Usein nuo seuraukset on maistettava varsin syvästi ennen, kuin ihminen havahtuu tunnustamaan totuuden itsestään ja näkee oman syyllisyytensä. Hyvin pitkään ihminen onnistuu

syttämään omien syntiensä seurauksista muita, mutta on Jumalan armoa, kun hän havahtuu omaan vastuuseensa.

Synnin mielettömyys

Synnissä eläminen ja synnin harjoittaminen on pohjimmiltaan täysin mieletöntä. Se panee ihmisen arvot sekaisin. Ohikiitävästä hetkestä tulee kaikki ja iankaikkisuus unohtuu. Ihminen kuvittelee saavuttavansa onnen erossa Luojastaan. Syntinen käytös on pohjimmiltaan järjetöntä, kun ihminen kuvittelee voivansa menestyä vastustamalla Jumalaa juoksemalla pois siitä, mikä on parasta kuten koti. On hulluutta valita ilon sijasta nautinto, käyttää rahansa siihen, mikä ei tyydytä. Synnin hillittömyydessä on älytöntä mennä äärimmäisyyksiin, kun synti saa vallan eikä ihminen kykene sitä hillitsemään. Pimeyttä on edelleen se, että ihminen synnissä eläessään kuvittelee voivansa vielä auttaa itseään, vaikka kaikki on jo menetetty ja jouduttu ”sikopaimeniksi”. Kaikkein pahinta tyhmyyttä on halveksia sitä ainoaa, joka voi auttaa, vähätellä Jumalaa ja torjua pois todellinen ystävä Jeesus Kristus.

Totuuden kohtaaminen

Tuhlaajapoika meni itseensä eli suostui lopultakin tunnustamaan tosiasiat itsestään ja omasta syyllisyydestään. Itseensä meneminen on ensimmäinen merkki Jumalan armon vaikutuksesta ihmisyydämme. Joskus se saattaa tapahtua yhtäkkiä, joskus taas pitemmän prosessin seurauksena. Jumala käyttää meidän omien syntiemme seurauksia ja muitakin elämämme kärsimyksiä avatakseen silmämme todellisuuteen. Nälänhätä ja hylätyksi joutuminen ovat itsessään onnettomuuksia, mutta Jumala voi muuttaa ne onneksi, jos sydämemme avautuu kuulemaan Hänen ääntään omassatunnossamme ja taivumme parannukseen.

Itseensä meneminen on sitä, että ihminen näkee oman mielettömyytensä ja syyllisyytensä: ”Kaikki tämä on minun omaa syytäni! En ole olosuhteiden uhri eikä tilani ole toisten ihmisten syytä. Synnit ovat omiani.” Itseensä meneminen merkitsee myös sitä, että ihminen tunnustaa, ettei voi millään itseään enää auttaa. ”Olen auttamattomasti hukassa, ellei Herra minua armahda.” Edelleen itsensä mennyt tajuaa, että hän on kokonaan kadoksissa, kadotettu ja sellaisenaan tuomittu.

Toisaalta itseensä mennyt tajuaa, että Isän kodissa asiat olisivat hyvin. Siellä olisi kaikkea riittävästi, jopa ylenpalttisesti halvimmille palkkalaisillekin. Se on silmien avautumista sille, että tarvitsee sitä, mitä Isällä on. Ei enää tule toimeen ilman. Se on sen myöntämistä, että tuhoudun, ellen saa apua Isältä. Se, mitä Isän kodissa oli, veti tuhlaajapoijan palaamaan sinne. Herran luona on ylenpalttinen armo.

Isän kodin aarteet

Mikä on tuo rikkaus Isän kodissa? Ensimmäinen Isä itse, sillä Jumala on rakkaus. Rakkaus on Hänen olemuksensa ydin. Hän on valmis antamaan anteeksi, Hän on rikas armoaan. Hän voi parantaa. Hänen voimansa on rajaton. Jumalan sydän on täynnä armoa. Se näkyy erityisesti siinä, että Hän antoi oman ainoan Poikansa Jeesuksen Kristuksen kärsimään Golgatan ristillä sen rangaistuksen, jonka me syystä olisimme syntiemme tähden ansainneet. Jumalan rakkaus ja armo ei siis ole ristiriidassa Hänen oikeudenmukaisuutensa ja pyhyytensä kanssa. Suuressa rakkaudessaan syntisiä kohtaan Hän antoi oman Poikansa sijastamme, jotta oikeudenmukaisuus säilyttäen ja me saamme armon, kaikkien syntiemme anteeksiantamuksen. Hänen rakkautensa ja armonsa ylittää siis Hänen oikeutetun vihansa kaikkea syntiä

ja pahuutta kohtaan. Isä rakasti enemmän syntistä ihmistä kuin omaa Poikaansa antaessaan hänet sovitusuhriksi meidän sijastamme. Jumalan laupeus on käsittämättömän suuri ja Hänen armonsä ulottuu taivaisiin asti.

Isän kodissa on myös ylösnoussut Jumalan Poika. Hän on elämän leipä nälkäisille. Hänen uhrinsa Golgatalla riittää, jatkuvasti ja kaikkiin synteihin. Isän kodissa on myös Pyhä Henki, joka jakaa voimaa, lohdutusta, lepoa, vakuutusta armon riittävästä, pyhyttä ja puhtautta. Kodista löytyvät myös muut armahdetut alkaen profeetoista, apostoleista, lukemattomiin pelastettujen joukkoon asti.

Kaikkein halvimmalla pelastetulla on Isän kodissa kaikkea ylenpalttisesti. Kaikkein suurimmalle syntiselle riittää armo ylipursuavana. Kaikkein vähäisin omistaa valtakunnan rikkauksineen.

Itsensä meneminen merkitsee siis sen tajuamista, että Isän kodissa minua odottaa kuitenkin toivo, vaikka Saatana saattaakin kuiskutella korvaani, että olisin toivoton tapaus. Syntiselle, joka suostuu näkemään syntinsä, on toivo Vapahtajassa.

Hän nousi ja meni Isän luo (18-19,20)

Tuhlaajapoika nousi ja meni Isänsä luokse. Niin pian kuin menet itseesi eli tunnustat todellisen tilasi ja omien syntiesi syyllisyyden, olet valmis käymään Isän luokse. Jos itseensä meneminen on parannusta ja sydämen kääntymistä Jumalan puoleen, lähteminen Isän luokse on uskoa. Mikä siis ajoi tuhlaajan Isän luo? Ensinnäkin muisto Isästä, taju siitä, että Jumala on luvannut ottaa vastaan syntisiä. Toiseksi surkea tila ja avun tarve. Kolmanneksi pelko, että hän hukkuu synneissään Jumalan tuomiolla. Neljänneksi toivo, että Isä ei kuitenkaan hylkää. Viidenneksi hän teki päätöksen lähteä liikkeelle ja tunnustaa tekemänsä synnit.

Tuhlaaja lähti uskon varassa, mutta Isä tuli häntä vastaan ennen kuin hän edes osasi odottaa, sulki hänet syleilyynsä ennen, kuin hän ehti edes tunnustaa syntejään. Isä juoksi poikaansa vastaan, kun näki tämän kaukaa. Isä oli siis kaiken aikaa vilkuillut tien suuntaan joka päivä siitä lähtien, kuin poika oli lähtenyt. Isä ryntäsi ja sulki pojan syliinsä. Oli nimittäin tapana, että kyläläisten tehtävä oli kivittää huorintekijä ja isänsä häpäisijä kuoliaaksi, ennen kuin hän ehtisi kotiinsa ja ettei isän itse tarvitsisi toteuttaa lain määräystä rikkoneeseen poikaansa nähden. Isä juoksi nopeasti ja syleilyllään varjeli poikaansa kivitykseltä. Itse asiassa Jeesus otti nuo kivet vastaan, kun Hänet ristiinnaulittiin meidän kauheiden syntiemme tähden.

Siunattu synnin tunnustus (18,20)

Parannus on sitä, että tunnustaa, että ei ole oikeutta saada muuta kuin tuomio. Usko on sitä, että siitä huolimatta menee Isän luo, koska tietää millainen Isä on katumuksessa luokseen tulevia syntisiä kohtaan. Tuhlaajapoika tunnusti: ”Minä olen tehnyt synti.” Siinä ei ollut enää mitään puolusteluja tai toisten syyttelyä, vain taju: Minun syntini, minun kauheat syntini Sinua vastaan, pyhä ja rakastava Isä! Ei ole ketään katuvaan syntistä, jonka Jeesus olisi käännäntänyt luotaan pois.

Isä odotti ja näki poikansa saapuvan, koska Hänellä on armon silmät. Isä juoksi, sillä Hänellä on armon jalat. Isä syleili, koska Hänellä on armon kädet. Isä suuteli, koska Hänellä on armon huulet. Isä puhui, sillä hänellä on armon sanat. Isä antoi puvun, sillä Hänellä on armon teot.

Vastaanotto (20)

Kun poika oli vielä kaukana voimattomana, peloissaan siitä, miten hänen käy, syvä synnin tuska sydämessään, kaukana tosi elämästä, etäällä todellisesta ymmärryksestä, kaukana tosi parannuksesta, vain pieni usko sydämessään, kaukana kaikesta, Isä juoksi hänen luokseen. Isä otti hänet vastaan sellaisena kuin hän oli.

Isä näkee ryysyissä olevan, armahtaa, osoittaa välittömästi armonsä, tulee lähelle, ottaa vastaan sellaisenaan, antaa anteeksi, tunnustaa omaksi lapsekseen, ja iloitsee koko sydämestään. Isä vie luokseen tulevan pysyvään lapseuteen, kaikki Hänen omansa on jälleen tuhlaajapojan omaa.

Uudet vaatteet (22-23)

Tuhlaajapoika puettiin uusiin parhaisiin vaatteisiin, juhla vaatteisiin. Parannuksen tekevä ja Isän luokse uskossa palaava puetaan Kristuksen lahjavanhurskauteen, kaikki se hyvä, mitä Jeesus elämässään teki luetaan hänen hyväkseen ja kaikki se paha, mitä tuhlaaja teki, rangaistiin Jeesukselle. Jumalan lain vaatimuksen synnittömästä elämästä Kristus täytti tuhlaajan sijasta. Kaikki lain vaatimukset syntien rangaiksemiseksi Jeesus täytti sovittamalla tuhlaajan synnit. Lailla ei ole enää mitään vaatimusta vanhurskautettuun, jolle on lahjoitettu Kristuksen täydellinen mitan täytävyyys.

Sormus kuvaa pelastuksen sinettiä, Pyhää Henkeä, Jumalan omaa elämää, joka lahjoitetaan jokaiselle uskossa Herran luokse tulevalle. Idässä kaikki taloudellinen toiminta tapahtuu leimasimilla eikä allekirjoituksilla kuten Suomessa. Auktorisoiva leima on usein osa sinettisormusta. Näin tuhlaaja pääsee käyttämään jälleen Isän omaisuutta, koska ei koskaan lopu. Kristuksessa pääsemme osallisiksi kaikista Hänen rikkauksistaan.

Tuhlaaja palasi paljain jaloin. Orjilla ei ollut jalkineita, vain vapailla. Tuhlaajalle annettiin kengät jalkaan osoituksena siitä että, hän oli nyt vapaa Isän lapsi.

Ilojuhlaan teurastettiin vasikka. Se kuvaa sitä, että todellinen ilo löytyy vasta uhrin kautta. Vasikan kuolema oli sekä syntiuhri että yhteysuhri. Se viittasi Jeesuksen uhuriin Golgatalla. Sen perusteella pääsemme osalliseksi elämän leivästä ja elämän vedestä.

Ilojuhla

Isä kertoi ilonsa syyn: *Sillä tämä minun poikani oli kuollut mutta heräsi eloon! Hän oli kadonnut, mutta nyt hän on löytynyt! Ja he aloittivat ilonpidon.* (24)

Parannuksessa ja uskossa Herran luokse tulemisessa tapahtuu uudestisyntyminen, syntiensä tähden hengellisesti kuolleelle annetaan kokonaan uusi Pyhän Hengen elämä hänen sydämeensä. Taivaalliselle Isälle ei ole mitään suurempaa iloa kuin se, että syntinen ihminen kääntyy ja tulee Pyhän Hengen vetämänä Hänen luokseen ja osalliseksi Jeesuksen sovitustyöhön. Ihmisen pelastuksessa on siis mukana koko pyhä Kolminainen Jumala.

Isä iloitsee suunnattomasti, taivaan enkelit iloitsevat, kun syntinen ihminen kääntyy ja palaa Isän luokse. Mutta myös syntinsä anteeksi saanut, Jumalan lapseksi päässyt, uuden elämän saanut pääsee osalliseksi samasta ilosta. Pelastetun ilo on Ju-

malan iloa, joka Pyhässä Hengessä pulppuaa hänen sydämestään. Se on taivaallista iloa, sillä uskovan lopullinen koti, jonka Jeesus valmisti omilleen, on täynnä iloa, riemua ja ylistystä.

Ei enää koskaan pois kotoa

Tuhlaajapoika lähti isänsä kodista etsimään vapautta, rakkautta, nautintoa, iloa ja menestystä, mutta löysi ne vasta palattuaan kotiin. Mikä oli siis hänen syvin syntinsä pois lähdössä? Se, ettei hän tuntenut, kuinka paljon Isä rakasti häntä. Mikään ihmisen kaipuu ei löydä täyttymystä lopultakaan mistään muualta kuin taivaallisen Isän sylistä, Hänen rakkautensa omistamisesta. Tuhlaajapoika oli jälleen kotona, mutta nyt hänellä ei ollut mitään halua sieltä pois, kun hän tuli tuntemaan Isän sydämen.

Vanhempi veli, joka eli moraalisesti hyvää elämää ja teki lujasti työtä, oli lopulta täsmälleen saman synnin vallassa kuin tuhlaajavelikin, koska hänkään ei tuntenut Isänsä sydämen rakkautta. Moraalisesti hyvän ihmisen katkeruus, kateus ja toisten halveksunta ovat yhtä suuria syntejä kuin riettauden lätäkössä eläminen. Molempien olemus on eläminen erossa Jumalan rakkauden yhteydestä.

Jumalan kohdannut nuori kiinalaispoika

Kiinassa monet maaseudun köyhät vanhemmat joutuvat lähtemään kaupunkeihin tienamaan leipää perheelleen. He jättävät lapsensa yleensä isovanhempien hoitoon ja pääsevät tapaamaan heitä vain kerran tai kaksi vuodessa. Näitä lapsia kutsutaan "poissaololapsiksi". Heitä on koko maassa yli 60 miljoonaa ja kysymyksessä on suuri Kiinan maaseudun yhteiskunnallinen ongelma. Huolimatta kokemuksestaan vainoista monet kristilliset seurakunnat kantavat huolta näistä lapsista. Siten ne haluavat antaa todistuksen Herrasta yhteisöilleen. Alla on erään poissaololapsen todistus.

Olen poissaololapsi. Koska vanhempani palaavat kotiimme vain kerran tai kaksi vuodessa asuin isoisäni kodissa maaseudulla. Niin kuin monet muutkin poissaololapset minäkin jouduin huonoille teille, minusta tuli nuorisorikollinen. Kun pidettiin luokkakokousta, moni luokkakaverini jäi siitä pois, kun oli kuullut huhun, että minäkin osallistuisin siihen. Heissä oli niitä, joita olin kiusannut tai joilta olin kiristänyt heidän elämiseensä välttämättömät rahat ja joissa oli niitä, jotka olivat siitä syystä tehneet useita itsemurhayrityksiä. Kun palasin myöhemmin kotiseudulleni pyysin tosissani Jumalalta armoa ja kiersin pyytämässä anteeksi niiden luokkatoverieni luona, joille olin tehnyt pahaa. Miten minun laiseni olisikaan voinut päästä osalliseksi aidosta pelastuksesta! Ihmettelen sitä ihmettä, että minusta ihmisten silmissä "ongelmalapsesta" saattoi tulla Jumalan silmissä "aarre".

Kun olin 15 vuotta vanha, isoisäni ei enää kyennyt huolehtimaan minusta, joten siirryin asumaan äitini luokse. Äitini oli alun perinkin erittäin kiivasluonteinen, mutta kun hänen vointinsa heikkeni, hänestä tuli entistäkin vihaisempi. Kaiket päivät hän räyhäsi. Isä ei sitä kestänyt ja jätti meidät kahden kadoten tietämättömiin. Koska minulla ei ollut paikka minne pae-ta, minusta tuli se viemäri, johon äitini sylki kaiken raivonsa. Joka ilta itkin peiton alla itseni uneen.

Sellaisessa surkeassa tilassa olin, kun äitini kuuli torilla erään uskovan naisen julistavan evankeliumia. Siitä äitini alkoi käydä raamattuopetuksessa ja otti minut mukaansa. Kirkossa tapasin ensi kertaa ihmisiä, joista huokui rakkaus. Sydäntä lämmitti ja koin turvallisuuden

tunnetta, kun olin siellä. Siihen mennessä en ollut saanut kokea mitään sellaista perheeni suunnalta. Kokemus teki syvän vaikutuksen minuun. Siksi halusi päästä tapaamaan seurakuntalaisia ja halusin kuunnella heidän sanomaansa synnistä, rististä ja iankaikkisesta elämästä. Vaikka ensi kertaa kuulemani Raamatun totuuden opetus vetosi sydämeeni, toisaalta kaikki se, mitä syvälle sisimpääni oli lapsesta asti istutettu, herätti epäilyjä enkä tiennyt kumpaa uskoa. Siitä huolimatta jatkoin veljien ja sisarten julistaman evankeliumin kuuntelemista ja mieleni alkoi kallistua sen puoleen.

Puoli vuotta myöhemmin aloin pikku hiljaa kasvaa seurakunnan rakkauden keskellä. Mutta vaikka äitini käyttäytyi hillitysti seurakunnassa, kotiin palattua hän palasi aina entiselleen, oli väkivaltainen ja sylki suustaan herjauksia. Olisin toivonut hänen muuttuvan, mutta petyin ja olin katkera Jumalalle.

”Jumala, sinähän sanot olevasi Kuningas, mutta miksi silti tämä hirveys jatkuu?” Sinä päivänä Jumala ei sanonut mitään, hän vain kuunteli tarkkaan, mitä valitin. Mutta sitten kun tunnemyrskyni oli asettunut, hän vastasi hiljaisella äänellä: ”Kyllä minä tiedän.” Sillä hetkellä tajusin, että näihin muutamiin sanoihin sisältyi kaikki!! Jumala tuntee kaiken kärsimykseni. Hän ei ollut hetkeäkään minun luotani poissa. Herra oli yhdessä kanssani kokenut saamani vainon ja häväistyksen! Silloin aloin nähdä oman syntisyyteni. Minussa ei ollut mitään hyvää enkä kykene seisomaan sekuntiakaan Jumalan edessä. Olin pilkannut ihmisiä, jatkanut varastelua ja kulkenut omia teitani, mutta siitä huolimatta synnitön Jeesus otti sijastani vastaan sen tuomion, joka olisi kuulunut minulle. Tuolla hetkellä ensi kertaa elämässäni koin suloisuutta ja tulin lohdutetuksi, kun Jumala sulki minut syliinsä, osoitti rakkautensa, ymmärsi ja antoi minulle anteeksi. Siinä sain tunnustaa kaikki syntini, jotka vain kykenin muistamaan ja Herra vakuutti, että ne on jo annettu anteeksi. Kaikki se, mikä oli sitonut minua, osoittautui merkityksettömäksi. Siinä olin vain minä ja Herra, välillämme ei ollut enää mitään. Jumalan läheisessä yhteydessä tajusin, että kaikki ne pimeät asiat, joita olin joutunut kokemaan, olivat vain hetken kestävä, niin kipu, haavat kuin kyyneleetkin, sillä Herra oli käyttänyt niitä parhaana mahdollisena johdatuksen välineinä synnyttääkseen minussa halun etsiä Herraa.

Pelastuttuani halusin alkaa elää tavalla, joka ilahduttaisi Jumalaa. Koulussa en enää halunnut esittää voimakasta. Kerskailuni loppui, uhkailu ja kiusaaminen hävisivät. Aiemmin olin pitänyt opettajia vihollisinani, mutta nyt aloin nähdä heidät ihmisinä, joita tulee rakastaa. Koulu-toverit, jotka tunsivat minut entuudestaan, ihmettelivät tapahtunutta muutosta, kun innokkaasti todistin heille: ”Uskoin evankeliumin ja minusta tuli Jumalan oma.” Elämän muutos nousi valtavasta ilosta ja loppumattomasta kiitollisuudesta. Minusta tuli uusi ihminen, jota panee liikkeelle ilo Herrassa.

En osaa oikein selittää, mutta Jumalan tapa toimia on ihmeellinen. Kuka tahansa saa osakseen tämän armon ilmaiseksi ilman mitään omia yrityksiä. Riittää, kun jätät varuillaan olon ja pelkästään uskot, niin Jumala tulee luoksesi!

”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16)

Entä sinä?

Oletko sinä jo herännyt näkemään oman todellisen tilasi Jumalan edessä? Näetkö jo, että synti vie sinut kadotukseen aivan riippumatta siitä elätkö moraalisesti hyvää tai huonoa elämää? Jos näet synnin kauhistavuuden olet onnellinen, sillä se on Ju-

malan hyvää kutsuvaa työtä elämässäsi. Mutta ala silloin usko Sielunvihollista, joka väittää, että olet toivoton tapaus. Taivaallinen Isäsi rakastaa sinua myös silloin, kun olet vielä kaukana. Hän odottaa, että saisi olla sinulle armollinen. Hän on valmistanut sinua varten täydellisen pelastuksen Jeesuksen kuolemassa ja ylösnousemuksessa. Käy siksi Isän luo rukouksessa, tunnusta tilasi juuri sellaiseksi, kuin Jumala on sen sinulle omassatunnossasi paljastanut. Pyydä saada palata Isän kotiin. Isä antaa kaiken anteeksi, Isä iloitsee, kun tulet aivan sellaisenaan, ryysyinesi Hänen luokseen. Hän pukee sinunkin yllesi Kristuksen täydellisen lahjavanhurskauden, pääset Jumalan lapsen vapauteen ja ihmeelliseen iloon.

Jos sinä olet jo Herran oma, Isän lapsi, niin sinulla on etuoikeus kutsua muitakin pelastettujen ilojuhlaan. Saat jakaa kutsua kaikille, niin tämän maailman mielestä hyvälle kuin myös pahoille. Jakaessasi evankeliumin kutsua saat yhdessä muiden pelastettujen kanssa päästä iloitsemaan myös uusien ihmisten tulosta Isän kotiin. Pääset osalliseksi Isän iloon.